

Stara dobrota lanski sneg.

(Basen, iz Ruskega preložil A. R.)

Padel je bil volk v jamo, iz katere se je bil jedva izkopal, in potem je šel dalje, ne védi kam. Ugledajo ga lovci ter ga začno slediti. Volku je bilo pobegniti preko póti. Kar po poti s polja pride mož z mehóm in cepóm. Volk ga ogovori: „usmili se me, možiček, in skrij me v meh; za menój gredó lovci.“ Mož se mu ne brani; skrije ga v meh, zaveže ter zavalí na pléči. Gre dalje, a srečajo ga lovci: „niji si li videl, mož, volka?“ „Ne, nikder ne!“ odgovori mož. Lovci odhité dalje ter minó iz pred očí. „Ali so uže odšli moji sovražniki?“ vpraša volk. „Odšli so.“ „Nu, zdaj me izpusti!“ Mož odveže meh ter volka izpusti po svétu. A volk mu popretí: „čakaj, mož, zdaj te požrem!“ „Oh, volk, volk! izbavil sem te tolike zablége, a zdaj me hočeš požreti!“ „Stara dobrota lanski snég“, odgovori volk. Mož, vidéč, da po tem poti nikamor ne pride, reče: „nu, če je tako, pojdiva dalje, in ako prvi, kogar srečava, razsodi po tvoje, da je stara dobrota lanski sneg, bodi si, požri me!“ Gresta dalje. Srečata kobilo starico. Mož poteče k njej ter povpraša: „stvóri milost, mati kobila, sódi nama! Evo, otél sem volka od velike béde; a zdaj me hoče požreti.“ Tako jej vse razkaže, kakor je bilo. Kobila misli ter misli, in potem reče: „služila sem gospodarju dvanajst let in dala mu dvanájstero žrebót; na vse žile sem mu delala; a zdaj, ko sem ostaréla, da mi uže nij móči delati, vzel me je bil gospodar, ter me pehnil v šumèč vrtinec globoke reke. Izlezla sem ter jedva prišla na suho; tako se zdaj klátim po svétu, kamor me noga prinese. Da, stara dobrota lanski sneg!“ „Evo, jaz govorim resnico!“ mrmrá volk. Mož se razžalostí in poprosi volka, da bi počakal, ne sreča li njíju kdo drug. Volk pristane tudi na to. Sreča ju pes starec. Mož poteče k njemu, isto vprašáje. Pes misli ter misli, a potem reče: „služil sem gospodarja dvanajst let, strážil mu dom in živino, a kadar sem ostarèl in prestál od lajanja pognal me je iz dvora po svétu, da se pletem, kamor mi oko svéti. Da, stara dobrota lanski sneg!“ „Nu, vidiš li, da jaz govorim resnico!“ zareží volk. Mož se zléje prestraši, a vendar izprosi volka, počakati, da ju kdo tretji sreča, — naj potem volk stvorí, kar vé in zna, če resnica na njem ostane. Tretja njíju sreča lisica. Mož je z nova povpraša; a lisica se jame prepirati: „kaj bi to! Kako li volk, tólika zvér, more iti v tóliček mešiček?“ Volk in mož se rotita, da je to čista istina; lisica ne verjame, in dé: „nu, možiček, pokaži, kako si ga stlačil v meh?“ Mož nastavi meh, a lisica vanj pomolí glavo. „E, tako,“ zakričí lisica, „samo glavo si bil skríl v meh?“ Volk zleze ves v meh. „Možiček,“ reče lisica dalje, „pokaži, kako si meh zavezal!“ Mož ga zaveže. „Nu, zdaj še to pokaži, kako si mlatil pšenico.“ Mož udri s cepóm po mehu. „Kako si li snopje obračal, mož?“ Mož obrne mešiček ter oplazi lisico po glavi, da jo ubije, in zakričí: „stara dobrota lanski sneg.“